

af uformuende Ganespaltepatienter paa Tandlæge Warmings Klinik i Silkeborg. Denne Klinik har vakt berettiget Interesse ogsaa udenfor Landets Grænser. Der var i afvigte Sommer adskillige Udlændinge til Stede ved en Demonstration paa Klinikken. Og de forbavsedes over de Resultater, de der saa og hørte. Det drejer sig jo ikke alene om at kunne indsætte en kunstig Gane, saaledes at det bliver muligt for Patienterne at kunne lære at tale og læse ret, men den Undervisning, Patienterne faa i at tale og læse, er ikke den mindst vigtige Side af Sagen. Foruden hvad jeg tidligere har erfaret om saadanne Læse- og Taleøvelser, var jeg for kort Tid siden til Stede ved en saadan Undervisning nede paa Klinikken. Det var en lille kvik 6 Aars Pige fra Nordjylland, der havde faaet indsat kunstig Gane, og nu skulde hun saa øves i at lære at tale under de ny Forhold. Barnets Moder var til Stede og agtede at opholde sig i Silkeborg en lille Tid for at overvære Taleøvelserne, saa hun, naar de kom hjem, kunde blive vejledende for Barnet. Det er jo nemlig ret forstaaeligt, at naar saadan en lille Pige nu skal til at gaa i Skole, vil hun ikke være i Stand til at faa det fulde Udbytte af Læseøvelserne i Skolen, hvis hun ikke har Undervisning under de ny Forhold ogsaa andetsteds fra. Og efter Besvarelsen af de Spørgsmaal, som Tandlæge Warming rettede til Barnets Moder, havde jeg let ved at forstaa, at hun kunde blive en god Vejleder for Barnet, naar det kom hjem.

Efter at Rigsdagsmændene i Fjor havde været i Frankrig, holdt det ærede Medlem for Aarhus 2den Valgkreds (Sabroe) et Foredrag i Aarhus, hvori han efter Referat i „Demokraten“ sagde, at et havde han bl. a. lært i Frankrig, nemlig at man ikke sørgede nær saa godt for de fattige og svage i Frankrig, som man gør det hos os. At dette kan siges med Sandhed, er jo en Ære for den danske Regering og Rigsdag og selvfølgelig ogsaa for det danske Folk i det hele taget; for det er jo da heldigvis saa, at der bliver gjort betydeligt for de fattige og svage her i Landet ud over, hvad der bliver lagt til Rette fra Regeringens og Rigsdagens Side. Det er, hvad vi kunne kalde Hjertelagets Politik, og det er en Ære for Regeringen og

Rigsdagen bestandig at drage ny Felter ind under en saadan Politik. Et saadant nyt Felt er, mener jeg, netop, at der bliver bevilget Penge til Hjælp for uformuende Ganespaltepatienter, saaledes at ogsaa de kunne lære at læse og tale ret. Jeg vil varmt anbefale det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, altsaa Finansudvalget, at slutte sig til dette Forslag — det drejer sig foreløbig om 3,000 Kr. aarlig i fem Aar —, ligesom jeg ogsaa vil anbefale dets Vedtagelse til sin Tid her i Tinget.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord om det forhøjede Beløb, som den ærede Minister har foreslaaet til Præmier for veldyrkede Husmandslodder og til Rejser for Husmænd. Det er et Spørgsmaal, jeg i særlig Grad har haft med at gøre gennem en meget lang Aarrække, og et Spørgsmaal, som jeg har slaaet til Lyd for den ene Gang efter den anden ikke blot her i Rigsdagen, men ogsaa udenfor Rigsdagen, længe før jeg kom ind i Rigsdagen. Paa Foreningen af jydsk Landboforeningers Delegeretmøde i Aarhus i 1889, altsaa for 16 Aar siden, havde jeg den Ære og Glæde at være Ordfører for et Spørgsmaal saalydende: „Kunde det ikke bidrage en Del til en heldig Løsning af det brændende Arbejderspørgsmaal, om der af Statens Midler anvendtes et langt større Beløb til Præmier for veldyrkede Husmandslodder?“ Spørgsmaalet vandt levende Interesse, og efter en meget livlig Debat udtalte Formanden, Kammerherre Lüttichau til Tjele: Jeg tror efter de mange spredte Udtalelser at kunne betegne Stemningen saaledes, at man ønsker, at Landboforeningerne skulle holde skarpt Øje med Sagen, baade i dens Helhed og Enkelthederne, og at man ikke lægger Hovedvægten paa større Bevillinger til Præmier, men paa Vigtigheden af den gode og kritiske Anvendelse. Og med Hensyn til Rejsebevillinger bemærkede han, at da de vare saa ny, saa mente han ogsaa, det var rigtigt at se Tiden an og ikke at forlange mere i Øjeblikket, men derimod anmode Regeringen om at samle og sigte Beretningerne saaledes, at vi kunde faa Oplysning om, hvad der er foregaaet paa disse Rejser. Formanden ønskede saa Forsamlingens Tilslutning til en saadan Udtalelse eller Resolution, som